

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3543/2023
10.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1340/23 од 29.03.2023. године, у седници одржаној 10.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1340/23 од 29.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1340/23 од 29.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2902/19 од 24.01.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име разлике од исплаћене до припадајуће плате за период од августа 2016. године до августа 2019. године, исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да допринесе за обавезно социјално осигурање (допринесе за обавезно ПИО, допринесе за обавезно здравствено осигурање и допринесе за осигурање за случај незапослености) за тужиоца уплати код ПИО фонда-филијала у Београду за период од 23.08.2016. године до 31.08.2019. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 69.375,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за ослобођење од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1340/23 од 29.03.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда и жалба тужиоца одбијена као

неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92 Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, не постоји потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса. О захтеву тужиоца за исплату разлике плате са каматом и уплату разлике доприноса за обавезно социјално осигурање, у ситуацији када је тужена у утуженом периоду исплату плате уредно вршила по коначном и правноснажном решењу од 29.04.2008. године, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног суда у којима је одлучено о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Поред тога, тужилац није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 23.08.2019. године, а поднеском од 22.02.2021. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужилац тражио исплату износа од 949.442,19 динара, што чини вредност побијаног дела правноснажне пресуде.

Предмет спора у овој парници не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом члана 441. ЗПП, већ је предмет спора новчано потраживање, дозвољеност ревизије цени се по општим правилима о дозвољености ревизије у имовинско-правним споровима.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан преиначења тужбе, то је

Врховни суд нашао да ревизија тужиоца није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**